

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 13/2012-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou K., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. J. K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 93/2010 z 8. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. októbra 2011 faxom a 25. októbra 2011 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 93/2010 z 8. júna 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že bola účastníčkou konania pred všeobecnými súdmi (žalobkyňou) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V tomto konaní Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) jej žalobu zamietol rozsudkom sp. zn. 10 C 54/2003 z 18. mája 2007 vzhľadom na to, že žalovaným „*v spore chýba pasívna vecná legitimácia*“.

Proti rozsudku podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 Co 173/08 z 28. januára 2010 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti zrušil jeho výrok o trovách. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 93/2010 z 8. júna 2011 odmietol.

Sťažovateľka namieta, že postupom najvyššieho súdu (aj krajského súdu) jej bola odňatá možnosť konať pred súdom najmä preto, že rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne a nedostatočne zdôvodnené, v jej veci bola porušená zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní a dvojinštančnosti konania.

Arbitrárnosť rozhodnutia vidí sťažovateľka v tom, že „*odvolací súd síce správne konštatuje, že za vznik stavby ako objektu práva je nutné považovať moment v realizácii stavby, kedy je jednoznačne a nezameniteľne zjavné aspoň dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia... Odvolací súd však zároveň vyslovuje opačný názor, že z dôvodu nedostatku stavebného povolenia na strane Sťažovateľa, tento nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k zhotovovanej stavbe, keďže konal v rozpore s normami stavebného práva.*

Tento vzájomný vnútorný rozpor zdôvodnenia Rozhodnutia odvolacieho súdu potvrdeného v Napadnutom uznesení v kľúčovej právnej otázke je nutné považovať prejav arbitrárnosti celého rozhodnutia.“.

K tomu uvádza aj judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 154/05), rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Cdo 201/96) a Najvyššieho súdu Českej republiky „sp. zn. 22 Cdo 1174/2001“ a vyslovuje svoj právny názor, že „nie je možné stotožňovať povolenie realizácie stavby podľa predpisov stavebného práva s otázkou vzniku nehnuteľnej veci ako predmetu vlastníckeho práva...

Ak by totiž odvolací súd posudzoval rozhodnú právnu otázku podľa správneho právneho predpisu (Občianskeho zákonníka) musel by s ohľadom na ďalej uvedené dosiahnuť presne opačný právny názor.

Jedným z originárnych spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva k veci je v súlade s Občianskym zákonníkom vytvorenie veci. Subjekt, ktorý dielo vytvoril, sa stáva jeho vlastníkom bez ohľadu na to, či boli splnené povinnosti podľa iných právnych noriem, a to v tomto prípade stavebného práva...“.

Obdobne sťažovateľka nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý nezistil porušenie „zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní“ z dôvodu, že mala možnosť „vyjadriť sa k výpisu z listu vlastníctva, ktorý bol predložený na pojednávaní dňa 18.05.2007“, a vyslovuje svoju nespokojnosť aj s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým potvrdil záver okresného súdu „o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane odporcu 1 a 2, keďže po začatí súdneho konania došlo k prevodu vlastníckeho práva k jednotlivým bytom na ďalšie osoby...“.

Okrem toho sťažovateľka tvrdí, že nemožno súhlasiť ani s názorom krajského súdu, ktorý tvrdí, že nedošlo k porušeniu „jej práva na spravodlivý súdny proces, keďže až do vynesenia uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené dňa 18.05.2007 nezmenil žalobu a ani nenavrhol vstup ďalších účastníkov do konania“, pričom sa opiera o to, že v konaní pred okresným súdom „na pojednávaní dňa 24.04.2007 právny zástupca Odporcu v 2. rade uvádza, že vlastnícke právo k jednotlivým bytom bolo prevedené na členov Odporcu v 2. rade a v tomto smere prisľúbil súdu doručiť listinné dôkazy, listy vlastníctva. Zo zápisnice z tohto pojednávania dokonca vyplýva povinnosť Odporcu v 2. rade doručiť aktuálny list vlastníctva...“.

Zo zápisnice z nasledujúceho pojednávania v tejto veci konaného dňa 18.05.2007 je zrejmé, že odporca v 2. rade v rozpore s vyššie uloženou povinnosťou predložil výpis z listu vlastníctva číslo ... zo dňa 09.05.2007, a to až po vyhlásení uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené...“.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že nebola oboznámená s obsahom všetkých dôkazov a okresný súd mal „*Vzhľadom na priebeh pojednávania dňa 18.05.2007... plne rešpektujúc zásadu kontradiktórnosti zrušiť svoje uznesenie o skončení dokazovania a umožniť Sťažovateľovi posúdiť predložené dôkazy a vyjadriť sa k týmto listinám. Súd prvého stupňa však neodstránil túto chybu v konaní a na tom istom pojednávaní rozhodol vo veci, pričom jedným z dôvodov zamietnutie žaloby Sťažovateľa bol aj nedostatok pasívnej vecnej legitimácie na strane odporcov ... pričom odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil.*

Keďže ale pochybenie okresného súdu nebolo odstránené v konaní na súde odvolacom, máme za to, že v tomto súdnom konaní došlo k porušeniu ústavného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a článku 6 Dohovoru...“, a teda sťažovateľke bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Takisto podľa sťažovateľky záver najvyššieho súdu je v rozpore aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (prípady Krčmář a ostatní proti Českej republike), pretože jej mala byť poskytnutá lehota „*na kvalifikované vyjadrenie k predloženej listine, úpravu žalobného návrhu a zmenu účastníkov konania*“. Jej žiadosti o odročenie pojednávania však všeobecný súd už nevyhovela a vo veci rozhodol rozsudkom, čím jej odňal možnosť konať pred súdom.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka namieta tiež to, že krajský súd zamietol žalobu aj z dôvodu ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere (aplikácia § 486 Občianskeho zákonníka podľa názoru sťažovateľky v jej prípade nebola možná), k čomu sa však sťažovateľka nemohla kvalifikovane vyjadriť, a poukazujúc na analogickú vec, o ktorej rozhodoval najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 93/2000 z 25. októbra 2000, a ďalšie, napr. sp. zn. 5 Cdo 36/99 a nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 171/06, je toho názoru, že krajský súd „*rozhodol tak v rozpore so zásadou dvojínštančnosti*“, pretože jej znemožnil

domáhať sa riadnym opravným prostriedkom preskúmania skutkových tvrdení a právnych záverov prvýkrát použitých až v konečnom rozsudku odvolacieho súdu. Okrem toho v dovolaní tvrdila, že „rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.)“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné práva Sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru..., ako aj právo podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 93/2010 zo dňa 08.06.2011 porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 1 Cdo 93/2010 zo dňa 08.06.2011 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Najvyšší súd... je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 93/2010 z 8. júna 2011, ktorým odmietol jej dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu a okresného súdu, ktorými nevyhoveli sťažovateľke v konaní o jej návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a rozhodli v jej neprospech. V tejto súvislosti namieta, že postupom najvyššieho súdu (aj krajského súdu) jej bola odňatá možnosť konať pred súdom najmä preto, že rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne a nedostatočne

zdôvodnené, a tiež zo strany všeobecných súdov v jej veci boli tiež porušené zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní a dvojinštančnosti konania.

Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných

zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (obdobne napr. III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzko z 19. februára 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

Podstatou sťažnosti sťažovateľky je najmä nedostatočné odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 93/2010 z 8. júna 2011, ktorý sa podľa nej nevysporiadal

s jej dovolacími dôvodmi (odňatá možnosť konať pred súdmi), a údajné nesprávne právne posúdenie veci všeobecnými súdmi.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

Ústavný súd zistil, že najvyšší súd preskúmal všetky podmienky, za ktorých môže uskutočniť dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu, osobitne posudzujúc podmienky podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ale tiež sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) OSP (t. j. či v danej veci nedošlo k odňatiu možnosti účastníka pred súdom konať). Existenciu ďalších väd podľa toho ustanovenia dovolací súd nezistil a dospel k záveru o neprípustnosti dovolacieho konania, na základe čoho dovolanie podané sťažovateľkou odmietol.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí na strane 8 až 11 zdôvodnený primerane a presvedčivo a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú jasné a zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené, pričom takmer všetky námietky vznesené v konaní pred najvyšším súdom sú totožné s námietkami sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie k jednotlivým námietkam sťažovateľky odôvodnil v podstatnom takto: *«Z hľadiska navrhovateľkou namietanej nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) dovolaním napadnutého rozhodnutia treba uviesť, že dôvodom, z ktorých žalobkyňa predmetnú vadu vyvodzuje, nemožno priznať príslušnú relevanciu...»*

V predmetnej veci podstatou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (stotožňujúceho sa so skutkovým stavom veci zisteným súdom prvého stupňa), je záver, že aj za predpokladu, že žalobkyňa zrealizovala stavbu do štádia, keď bolo jednoznačné a nezameniteľné zjavné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (ako kritéria stavby) a teda išlo by o vytvorenie veci ako jedného zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva, žalobkyňa ho nemohla nadobudnúť, nakoľko konala bezprávne (nemala žiadne oprávnenie stavať na základe zmluvného vzťahu, stavebného povolenia) a teda nebol tam prejavovaný žiaden úmysel mať stavbu pre seba...

Pokiaľ ide o námietku porušenia zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, Najvyšší súd SR dospel k záveru, že ani táto námietka nie je dôvodná. Totiž žalobkyňa vedela, že (približne už v dobe spadajúcej do jej návrhu na doplnenie a zmenu žaloby, ktoré došlo na súd 18. 2. 2003) byty sú ponúkané na predaj a s tým súvisí aj nutnosť zmeny, resp. doplnenia okruhu účastníkov na strane odporcov (viď č. l. ... spisu). Pri vynaložení potrebného úsilia teda mohla zistiť vlastnícky stav z katastra nehnuteľnosti (verejne prístupného) a svoju žalobu primerane upraviť a to za situácie, keď návrh na začatie konania v predmetnej veci bol podaný na súd 27. 3. 2003 a byty boli prevedené na fyzické osoby zmluvami zo 17. 9. 2004 (viď LV č. ... - na č. l. ... spisu) a súd prvého stupňa rozhodol až v 18. 5. 2007. V spise sa však (ešte predtým) nachádza „výzva občanov na urýchlené riešenie situácie ohľadne výstavby bytového domu na ...“ (. č. l. ...), ďalej záznam z rokovania - ... z 8. 4. 2003 (č. l. ...), takže žalobkyňa sa v rámci dovolacieho konania nedôvodne bráni tým, že sa v súdnom konaní nemohla vyjadriť k zásadnému dôkazu a že práve preto nemohla primerane upraviť svoju žalobu. Toto uznesenie je však len procesného charakteru, ktorým sa upravuje vedenie konania, preto ak aj súd po skončení dokazovania nejaký ďalší dôkaz vykoná, účastníci sa majú právo k nemu vyjadriť a predložiť alebo označiť nové dôkazy.

Napokon zo zápisnice z 24.4.2007 (č. l. ... spisu) vyplýva, že žalovaní navrhli nový dôkaz na preukázanie svojich tvrdení- nový výpis z listu vlastníctva, preukazujúci

nedostatok ich pasívnej legitímácie, pričom žalobkyňa bola na pojednávaní prítomná a poučená v súlade s § 120 ods. 4 O. s. p. Napriek tomu sa na ďalšom pojednávaní z 18.5.2007 (č. 1. 543 spisu) k navrhovanému dôkazu, ani neskôr po jeho predložení, nevyjadrila, žiadala len konanie odročiť za účelom zmeny návrhu príp. vstupu ďalších účastníkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa mohla vyjadriť k novému dôkazu žalovaných a súd jej preto nevytvoril nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení (II. ÚS 136/08), nejde preto o vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.,

Rovnako nemožno akceptovať dovolateľkou namietané porušenie dvojinštančnosti konania, (že žalobkyňa sa nemala možnosť vyjadriť k názoru odvolacieho súdu vyjadreného v rozsudku z hľadiska ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere) nejde o prípad podľa §237 písm. f/ O. s. p. Išlo totiž len o podporné konštatovanie odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie je (v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa) iba rozšírené o ďalšiu skutočnosť bez toho, aby táto skutočnosť bola relevantná a jediná z hľadiska spôsobu rozhodnutia veci a dôvodov, ktoré k nemu viedli. Za týchto okolností rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím prekvapivým a nemožno vyvodit' záver že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.»“

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia nezistil existenciu okolností nasvedčujúcich tomu, že by namietané uznesenie najvyššieho súdu bolo možné považovať za zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, pretože najvyšší súd v posudzovanej veci použil relevantné právne normy a vyložil ich ústavne akceptovateľným spôsobom, a aj rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 173/08 z 28. januára 2010 je tiež riadne odôvodnený (na s. 4 až 6), a preto ústavný súd považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu aj rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľné, nesignalizujúce možné porušenie označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na právnych záveroch vyslovených vo veci nemôže nič zmeniť ani sťažovateľkou označená judikatúra všeobecných súdov, pretože táto s podstatou a osobitnými okolnosťami tejto veci nie je v priamej príčinnej súvislosti, a aj právne úvahy opísané v rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu

dávajú jasnú odpoveď na relevantnú právnu otázku, ktorá spočívala v posúdení pasívnej legitímácie odporcov. V skutočnosti ide iba o to, že na namietané právne otázky má sťažovateľka odlišný právny názor ako všeobecné súdy. Táto skutočnosť však sama osebe bez ďalšieho nemôže znamenať porušenie jej označených práv podľa ústavy a dohovoru. Hoci takú právnu interpretáciu dotknutých ustanovení Občianskeho zákonníka, akú zastáva sťažovateľka, možno považovať nepochybne aj za legitímnu a prípadne za možnú, rovnako však treba posudzovať aj právnu interpretáciu všeobecných súdov, ktorá sa nejaví ako ústavne nekonformná.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti tiež namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 20 ods. 1 má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Pokiaľ ide o namietané porušenie označeného práva, ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil porušenie práv zakotvených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť aj v tejto časti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2012